ΛΑΜΠΡΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΗΣ κ. ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΔΑΦΝΗ

ΤΟ ΚΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΑΙ, ναί, ἔλεγε ἡ μιὰ γυναίκα, ἐξ αἰτίας σου τἄχασα ὅλα!... κι' ἔκανε νὰ κλάψῃ, μὰ κρατήθηκε.

Ἡ ἄλλη ξεκαρδίστηκε ξαπλωμένη σ' ἕνα μεντεράκι μὲ χρωματιστὰ προσκέφαλα. Πολὺ τῆς ἄρεσε καὶ πολὺ τὴ διασκέδαζε ὅλη τούτη ἡ ἱστορία.

— Μὰ πῶς ἐξ αἰτίας μου; ρώτησε ἀπορώντας τάχα.

— Αὐτὸς σοῦ κάνει ὅλα τὰ ἔξοδα... Αὐτὸς σὲ διατηρεῖ!...

— Ποιὸς αὐτός;

— Ὁ ἄντρας μου!

— Μπά!... κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς εἶναι γυιός σου, ἔκαμε ἡ Τούλα κοιτάζοντας μὲ μισόκλειστα εἰρωνικὰ μάτια τὴ γυναίκα ποὺ στεκότανε μπροστά της χλωμὴ καὶ βασανισμένη.

Ὁ ἐξευτελισμὸς καὶ ἡ στέρηση τὴν εἶχανε τόσο τσακίση, ποὺ εἶχε ἀπάνω της, ἀλήθεια, κάτι γερασμένο κι' ἂς ἦταν ἀκόμα στὴν πρώτη της ἄνθηση. Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ σκοπὸς ποὺ εἶχε βάλη νὰ πέση στὰ πόδια μιανῆς τέτοιας γυναίκας, τὴν ἐκρατοῦσε ὁλάκερη καὶ τὴν ἔδενε τόσο σφιχτὰ στὴν ἀπόφασή της, ποὺ ἐκατάπιε τὴν προσβολὴ μ' ὅλο τὸ δάγκωμα ποὺ ἔνοιωσε στὴν καρδιά. «—Θεέ μου, συλλογίστηκε, τί πρόστυχη ποὺ εἶναι!...» Καὶ ὅμως συχνὰ εἶχε ἀκούσει νὰ λένε πὼς οἱ τέτοιες γυναῖκες εἶναι πονόψυχες καὶ πὼς ἀπὸ τὴν καλωσύνη τους τάχα, πέφτουνε στὴν ἁμαρτία. Ἄχ, καὶ τὶ ὥμορφη ποὺ ἦταν μὲ τὸ ἀγοριστικο κεφάλι της, τὰ βαμμένα της χείλια, τὸ ξεστήθωμά της, τὴν πάστρα της!... Ἄστραφταν ὅλα γύρω της: Τὸ ταντελένιο σκέπασμα τοῦ τραπεζιοῦ μὲ τὰ βαζάκια καὶ τὶς σκόρπιες κάρτες, τὸ μάρμαρο τοῦ κομοντίνου της μὲ τὸ ρόζ καντηλάκι σκεπασμένο ἀπὸ πάνω, τὸ κομμό της μὲ τὸν ὁλόχρυσο καθρέφτη, τὶς μυρουδιές, τὰ κουτάκια καὶ τὰ χίλια δυὸ μπιχλιμπίδια σκορπισμένα στὸ μάρμαρο, τὸ παραβὰν μὲ τὴν κοκκινωπή του κλάδα, ποὺ ἔκρυβε τὸ κρεββάτι... καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ ἀνακατωμένη μυρουδιὰ σὰν κολώνιας, σὰ μοσκοσάπουνου, σὰν πούντρας... Ποῦ τέτοια πράγματα ἡ βασανισμένη ἡ Μαργαρώ, μὲ τὰ τρία της παιδιά, τὴν αἰώνια της ἀκαταστασία, τὸ κουρελομάνι καὶ τὴν τυραννικὴ βρωμιά! Αὐτὴ καλὰ-καλὰ δὲν εἶχε οὔτε σαπούνι νὰ πλύνῃ τὰ ρουχαλάκια τῶν παιδιῶν της. Ἄχ!... ἐδῶ μέσα τἄρριχνε ὅλα του τὰ λεφτὰ ὁ Δημήτρης...

— Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ ἄντρας σου; ρώτησε πάλι ἡ Τούλα.

— Καὶ δὲν ξέρεις γιὰ ποιόνε σοῦ λέω, ἀφοῦ ἐδῶ βραδιοξημερώνεται ὁ Δημήτρης...

— Ἄ, ἄ... ὁ Δημήτρης... ὁ μουσικός, ἔ; Ἀμ' ποῦ νὰ ξέρω... Ἐδῶ, κυρά μου, δὲν ἔρχεται μονάχα ὁ Δημήτρης... Ἔρχονται πολλοί... Καὶ τώρα τὶ θέλεις ἀπὸ μένα; ξανάπε ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο.

— Νὰν τόνε διώξῃς... νὰ μαζευτῇ σπίτι του... στὰ παιδιά του'...

— Κι' ἂν τόνε διώξω, πάλι θὰ ξανάρθῃ, εἶπε ἡ Τούλα ποὺ ἄρχισε νὰ νευριάζῃ.

— Δὲ φοβᾶσαι τὸ Θεό, ἔκαμε ἡ Μαργαρὼ μισοκλαίγοντας, μέρες ποὺ εἶναι... χρονιάρες μέρες...

— Ὅλες οἱ μέρες ἴδιες εἶναι! τὴν ἔκοψε ἡ Τούλα καὶ σηκώθηκε ὄρθια. Ἄς ἤσουν ἄξια νὰ κρατήσῃς τὸν ἄντρα σου. Τί μοῦ φορτώνεσαι τώρα ἐμένα;... Ἄντε, ἄντε, τράβα στὴ δουλειά σου, γιατὶ μοῦγινες στενὸς κορσές. Ἐμπρός, δίνε του, καὶ νὰ μὴν ξανάρθῃς, γιατὶ θὰ μᾶς πάρῃ ὅλους ὁ διάολος καὶ θὰ μᾶς σηκώσῃ!... Μάρς!

Κι' ἔκανε δυὸ-τρία βήματα, σὰ νὰ ἤθελε νὰν τὴ χτυπήσῃ.

Ἡ καϋμένη ἡ Μαργαρὼ, ἡ βασανισμένη, ἡ λειψή, δὲν εἶχε τὴ δύναμη οὔτε ν' ἀντισταθῇ· μόνο κατέβηκε τὴ σκάλα ὑποταγμένη στὴ μοῖρα της, ποὺ τὴν ἤξερε δὰ ἀπὸ καιρό. Ἐδῶ δὲν τὴ λυπόταν ὁ ἄντρας της, ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν της καὶ θὰν τὴ λυπόταν μιὰ τέτοια γυναίκα;

***

— Βρέ, Ματίνα!... φώναξε ἡ Τούλα τὴ μικρή της καμαριέρα, ἅμα ἔμεινε μόνη της, ἂν ξανάρθῃ αὐτὴ ἡ κατσίκα, μὴν τῆς ἀνοίξῃς.

Καί, καθὼς μιλοῦσε, πηγαινορχόταν στὴν κάμαρά της, σὰν κάτι νὰ γύρευε.

— Τὰ εἶδες, ἀλήθεια, τὰ μοῦτρα της;

— Γυναίκα ἦταν αὐτὴ ἢ σκιάχτρο! εἶπε καὶ ἡ Ματίνα.

— Τὸ βράδυ λοιπὸν ποὺ θὰ ἰδῶ τὸ Δημήτρη, θὰν τοῦ δώσω τὰ συχαρήκια μου!

— Δὲ θᾶρθῃ ἀπὸ δῶ;

— Ὄχι· θὰ μὲ περιμένῃ μὲ τὴν παρέα του στὸ Ρούσσικο. Καὶ δόστου κι' ἄνοιγε συρτάρια κι' ἔψαχνε.

— Χάσατε τίποτα; ρώτησε ἡ Ματίνα.

— Τὸ κομπολόϊ μου, εἶπε κείνη.

— Τὸ φορᾶτε, τήνε πληροφόρησε ἡ μικρή, χαμογελώντας γιὰ τὸ πάθημα τῆς κυρᾶς της.

— Μωρέ, ὄχι αὐτό· ἕνα ἄλλο... ἕνα κόκκινο. Δὲν τὸ ξέρεις ἐσύ· ἔχω καιρὸ νὰν τὸ φορέσω· εἶναι πάλι τῆς μόδας... Μὰ ποῦ στὴν ὀργὴ πῆγε... Εἶναι ὅλο ἀπὸ στρογγυλεμένο κοράλλι, πρόστεσε τραβώντας ἕνα συρτάρι τοῦ κομμοῦ της. Μοῦ τὸ χάρισε ἕνας Ναπολιτάνος παραλῆς, στὴν Ἀλεξάντρεια... Τὸ φουκαρά! Πόσα μοῦκανε, γιὰ νὰ μὲ κρατήσῃ μαζί του. «—Τεζόρο μίο!... Ρέστα κὸν μέ!...»

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἔκανε μιὰ χειρονομία σὰ νἄδιωχνε τὴ θύμηση ποὺ δὲν εἶχε πιὰ γι' αὐτὴν καμμιὰ σημασία. Ὕστερα, ἄναψε πάλι ἕνα τσιγάρο κι' ἔμεινε συλλογισμένη...

— Δὲ μοῦ λές, ρώτησε ἄξαφνα, τὶ χρονιάρες μέρες ἔλεγε κείνη ἡ γυναίκα;...

— Ἔχουμε βαγιοβδομάδα τώρα, εἶπε ἡ Ματίνα.

— Ἔ...

— Ἔ!... δὲν ἔρχεται ὕστερα ἡ Μεγαλοβδομάδα;

— Βρέ, βρέ!... ἀπόρησε κείνη· μωρὲ ἐγὼ ἔχασα τ' αὐγά μὲ τὰ πασχάλια μου! Γιὰ πότε πέρασε τόσος καιρὸς ἀπ' τὶς ἀπόκρηες!... Οὔτε τὸ κατάλαβα.

— Μὰ σάμπως πάψατε τὸ χορό;

— Καλὰ λές: ἔφτασε κι' ἡ Μεγάλη Βδομάδα... Μεγάλη Παρασκευή... Ἐπιτάφιος...

Ὅσο ἀπαριθμοῦσε τὶς γιορτές, ἡ φωνή της ἀδυνάτιζε, ὥσπου ἔσβυσε, χώνεψε μέσα της, γιὰ ν' ἀφήσῃ τόπο σὲ κάποιες μισοσβυσμένες λιτανεῖες ποὺ πάλευαν ν' ἀνοίξουν δρόμο στὴν κλεισμένη της ψυχή.

Σέ μιὰ στιγμή, σκύβοντας περισσότερο μὲς στὸ συρτάρι, ἔνοιωσε κάτι σὰ ζαλάδα κι' ἀπ' τὸ νοῦ της πέρασε πάλι τὸ βασανισμένο πρόσωπο τῆς γυναίκας, ποὺ τῆς μιλοῦσε πρὸ λίγου μὲ τόση ὑποταγή... Ὕστερα, σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι καὶ κοιτάχτηκε στὸν καθρέφτη: Τὸ πρόσωπό της ἦταν κατσουφιασμένο. Ὡς τόσο τῆς φαινόταν, πώς, ἂν εὕρισκε τὰ κοράλλια της, θᾶσιαζε ἡ διάθεσή της καὶ εἶπε μὲ πεῖσμα:

—Ὁ διάολος τἄχωσε μὲς στὸ κέρατό του!... Βρέ, Ματίνα, ἄντε φέρε μου ἕνα μαυρομάνικο μαχαίρι νὰν τόνε καρφώσω!

— Δὲν κοιτᾶτε καὶ σὲ κείνη τὴν παλιὰ κασσέλα;...

— Βρέ, ἄντε φέρε μου σὺ τὸ μαχαίρι!... Αὐτὴ τὴν κασσέλα, οὔ, ἔχω χρόνια νὰν τὴν ἀνοίξω!... Δὲν τὴν ἀνοίγω ποτές!...

— Μά, ἀκριβῶς, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ βάζει ὁ νοῦς σου, κειδὰ τὸ βρίσκεις τὸ πρᾶμα ποὺ ἔχασες, εἶπε ἡ Ματίνα, καθὼς πήγαινε νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ τῆς κυρᾶς της.

— Καλὰ λέει, συλλογίστηκε ἡ Τούλα προχωρώντας στὴν παλιὰ καρυδένια κασσέλα — πρώκα τῆς μητέρας της—τὴ μόνη κληρονομιὰ ποὺ εἶχε ἀπὸ τὰ γονικά της. Τήνε τράβηξε νἄρθῃ στὴ μέση καὶ σήκωσε τὸ καπάκι. Ὅλα ἤτανε σκεπασμένα μ' ἕνα κάτασπρο σεντόνι καὶ ἡ μυρουδιὰ τῶν παλιῶν πραγμάτων τῆς ἐγάϊδεψε τὸ πρόσωπο. Δεξιὰ ἤτανε μιὰ θεσούλα, σὰν κασσετίνα, μὲ τὸ ξύλινο σκέπασμά της, ποὺ ἡ μητέρα της τὴν ἔλεγε «παράκλι»· τὸ ἄνοιξε. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδε ἤτανε μιὰ μαύρη βελουδένια μάσκα, ποὺ τῆς φάνηκε πὼς τήνε κοίταζε μὲ τ' ἄδεια της μάτια. Θυμᾶται, ὅταν ἦταν ἀκόμα πολὺ μικρή, ποὺ μιὰ μέρα ἡ μητέρα της τῆς ἔκανε παιχνίδια μὲς ἀπὸ τὴ μάσκα, μὰ φορώντας την, μιὰ βγάζοντάς τη· καὶ τώρα τῆς φαίνεται παράξενο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κοιτάξῃ τὶς δυὸ ἐκεῖνες τρύπες, χωρὶς νὰ νομίσῃ πὼς ἀπὸ μέσα παίζουν δυὸ μάτια...

Τὴ βάζει παράμερα, κι' ἀρχίζει νὰ βγάζῃ μὲ γρήγορες κινήσεις πακετάκια, μικροπράγματα: νὰ ἕνα κουμπωτήρι... ὕστερα μιὰ μεγάλη μαύρη βεντάλλια τοῦ παλιοῦ καιροῦ, ἀτλαζωτὴ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, μ' ἕνα ξεφτισμένο κόκκινο τριαντάφυλλο κεντητό, μὲ τὸ πράσινο κοτσάνι του, τὰ φύλλα του... Τὴν ἀνοίγει, τὴν κλείνει καὶ σιγὰ-σιγὰ ξεχνᾷ γιατὶ ψάχνει... Μὰ ἔρχεται νὰν τῆς τὸ θυμίσῃ ἡ καμαριέρα της, φέρνοντας τὸ μαχαίρι καὶ ρωτώντας ποῦ νὰν τὸ καρφώσῃ.

— Ἄφησέ το κεῖ, τῆς λέει, καὶ θὰ σὲ φωνάξω.

Ἡ Ματίνα φεύγει, κι' αὐτὴ κλείνει τὸ παράκλι καὶ τραβᾷ τὸ σεντονάκι ποὺ σκέπαζε τ' ἄλλα πράματα: φορέματα, μεταξωτὰ πούφια, μανίκια μὲ πλισσέδες καὶ μὲ φριλάκια κιτρινισμένα, δέματα, μπογαλάκια...

Τὰ μάγουλα τῆς Τούλας εἶνε τώρα ἀναμμένα κι' ἕνας κόμπος τῆς σφίγγει τὸ λαιμὸ... Ποῦ ἔπῆγε ὅλη τούτ' ἡ ζωή; Τὰ κουρέλια μείνανε καὶ ἡ μάνα της δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ πνοή της. Κ' ἡ ἴδια δὲν ξέρει ποῦ τὴν

Ἡ κ. Αἰμιλία Στ. Δάφνη

ἔχουνε θάψη.

Ἄξαφνα, στὸ βάθος, πιάνει κάτι τι σκληρό, τυλιγμένο σὲ ἄσπρο χαρτί. Τὸ ἀνοίγει καὶ κράκ ! κάτι σπάζει μέσα της. Μιὰ λαμπαδίτσα ἀναστάσιμη τρέμει στὰ χέρια της μὲ τὰ χαρτένια κόκκινα λουλούδια της, μὲ τὶς δυὸ πάνινες κορδέλλες της—τὴ μιὰ κόκκινη, τὴν ἄλλη μαβιά,—μὲ τὰ μαλακά της σκαλίσματα, μὲ τὶς πουλιες της, τὰ τιρτίρια της ποὺ θαμπογυαλίζουν, μὲ τὸ μισοκαμένο φυτιλάκι της; καὶ μὲ τὸ θλιβερὸ σπάσιμο ποὺ κάνει τὴν κορυφὴ τῆς λαμπαδίτσας νά γέρνῃ κάτω, πρὸς τὴ γῆ... Ὤ ! τή γνωρίζει τὴ λαμπαδίτσα αὐτή. Εἶνε ἡ τελευταία ποὺ τῆς ἀγόρασε ἡ μητέρα της ἐδῶ καὶ εἴκοσι πέντε χρόνια. Ὕστερα πέθανε. Ἔ... ἦταν βασανισμένη γυναίκα καὶ ἡ μητέρα της... Ἀλήθεια, τὴν ἔχει χάσει πιὰ τὴ φυσιογνωμία της. Ναί, θυμᾶται μιὰ μητέρα, μὰ ὄχι καὶ τὸ πρόσωπό της... Μιὰ μητέρα ποὺ ἔκλαιγε πολύ... μιὰ μητέρα ποὺ ἦταν ἐγκαταλειμμένη καὶ ποὺ ἔσκυβε μέρα νύχτα στὴν ξένη δουλειά... Μιὰ μητέρα ποὺ τῆς ἀγόραζε κάθε Πάσχα μιὰ ὁλάνθιστη λαμπαδίτσα...

Μιὰ μητέρα ποὺ σουρνόταν ἀρρωστημένη, μὰ ὡς τόσο σηκωνόταν ἀλ' τὸ κρεββάτι γιὰ νὰν τὴν πάρ τὰ μεσάνυχτα στὴ φωτεινὴ ἐκείνη χαρὰ ποὺ τῆς γέμιζε τὴν ψυχὴ ἀπὸ χιλιάδες ἀναμμένα κεράκια !... Κ' ὕστερα ὅλα σβύσανε κι' ὅλα σκοτείνιασαν, κι' αὐτὴ περνώντας ἀπ' τὸν ἕνα στὸν ἄλλο, κατάντησε νὰ γείνῃ... ἐκείνη ποὺ ἦταν.

***

Ἔξω ἡ μέρα ἔσβυνε καὶ μὲς στὸ δωμάτιο εἶχε ἀρχίση νὰ σκοτεινιάζῃ.

Ἡ Τούλα, καθισμένη στὰ χείλη τῆς ἀνοιχτῆς κασσέλας, μὲ τὸ κεράκι στὴν ποδιά της, ἄφηνε τὰ δάκριά της νὰ τρέχουν ἥσυχα ἐνῷ μέσα της πηγαινοήρχουνταν μιὰ-μιὰ ὅλες οἱ θλιβερὲς ἱστορίες, ὅσες τὴν ἔκαμαν νὰ πονέσῃ...

Κι' ὅταν πιὰ ἐσκοτείνιασε ὁλότελα καὶ τὸ δωμάτιο ἄδειασε ἀπ' ὅλα τὰ πράματα, τότε τὰ φλογισμένα της μάτια ἄρχισαν νὰ κάνουν σπίθες, νὰ βλέπουν χιλιάδες κεράκια πού, καθώς ἀναβαν, ἔδειχνε τό καθένα στὴ φλόγα του κι' ἕνα πρόσωπο, ποὺ ἔγερνε θλιβερὰ κάτω πρὸς τὴ γῆ σβύνοντας καὶ πάλι σηκωνόταν ἀνάβοντας, καὶ ποὺ ἤτανε, λέει, ἡ μητέρα της, μὰ εἶχε τὴ βασανισμένη ὄψη τῆς γυναίκας, ποὺ λιγες ὧρες πρὶν τὴν εἶχε διώξῃ μὲ τόση ἀπονιά.

— Ματίνα !... ἔμπηξε μιὰ φωνή.

— Τί εἶνε ; ἔκαμε ἡ καμαριέρα μπαίνοντας τρομαγμένη.

— Τίποτα, ἀποκρίθηκε ἡ Τούλα μὲ σβυσμένη φωνή, τυλίγοντας στὸ χαρτὶ τὴ λαμπαδίτσα της.—"Αναψε τὸ φῶς, Ματίνα !

Κι' ἐνῷ ἡ Ματίνα ἄναβε τὴ λάμπα, ἐκείνη ἄρχισε νὰ ρίχνη τά πράματα στὴν κασσέλα, ὥσπου τὰ σκέπασε πάλι μὲ τὸ κάτασπρο σεντόνι, ἔκλεισε καὶ πῆγε νὰ πέσῃ στὸ κρεββάτι της.

—Μὰ δὲ θὰ βγῆτε ἀπόψε ;

—Ὄχι, εἶπε· εἶμαι λίγο ἀδιάθετη· κάτσε νὰ μοῦ κάνῃς συντροφια... Καί... ἄκουσε : ἂν ξανάρθῃ ἐκεῖν' ἡ γυναίκα, μὴν τὴ διώξῃς... θέλω νὰν τῆς πῶ.

Καί, γυρνώντας ἀπ' τὸ μέσα μέρος, ἔκρυψε τὸ κλαμένο της πρόσωπο.

Αἰμιλία Στεφ. Δάφνη

ΠΟΙΟΣ ΕΦΕΥΡΕ ΤΙΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

Ὁ ἀληθινὸς ἐφευρέτης τῶν ἀγγελιῶν εἶνε ὁ πατέρας τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Μονταίν.

Σ' ἕνα ἔργο του ὁ φιλόσωφος αὐτὸς ἀναφέρει τὰ ἑξῆς ἐπὶ λέξει :

«Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου ἐκαυχᾶτο πῶς εἶχε μιὰ σοφὴ ἰδέα, ποὺ τὴν ἔθεσε μέλιστα πολὺ γρήγορα σ' ἐφαρμογή. Ἐγύρεψε καὶ πῆρε τὸ προνόμιο νὰ στήσῃ σὲ μερικὰ μέρη πινακίδες, στὶς ὁποῖες κολλοῦσε, ἐπὶ πληρωμῇ διάφορες ἀγγελίες. Παραδείγματος χάριν ὁ ἕνας ἔγραφε : «Γυρεύω νὰ πουλήσω μαργαριτάρια». Ἄλλος πάλι ἔγραφε : «Γυρεύω ν' ἀγοράσω μαργαριτάρια». Τρίτος ἔγραφε : «Χρειάζομαι ἕναν ὑπηρέτην» καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὁ πατέρας μου ἐκαυχᾶτο πῶς μὲ τὸ σύστημά του αὐτὸ προσέφερε μεγάλες ὑπηρεσίες στὶς συναλλαγές».

Πολὺ ἀργότερα, φυσικά, ἡ ἀγγελίες ἄρχισαν νὰ παίρνουν τὴν ἐξέλιξι ποὺ ἐπῆραν μὲ τὴν πρόοδο ἰδίως τοῦ τύπου, τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια.

ΣΚΛΑΒΟΣ ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Σαλπίζει ὁ σκλάβος πετεινὸς στὸν ὄρθρο τῶν κυμάτων :

— Ξύπνα λειβάδι πράσινο, ξύπνα
[ἀνθισμένε φράχτη,
Ξύπνα βοσκὲ μὲ τὸ λευκὸ κοπάδι
[τῶν προβάτων !
Καὶ τάγγιο κῦμα τοῦ ἀπαντῇ: Μά-
[ταια σαλπίζεις κράχτη !. .

Παῦλος Νιρβάνας

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ἀβραὰμ Σμούσμιτς ἔχει μανία μὲ τὸ ψάρεμμα. Τὰ ψάρια ὅμως δὲν φαίνονται νὰ τὸν συμπαθοῦν καὶ πολὺ γιατὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν πλησιάζουν νὰ τσιμπήσουν τὸ ἀγκίστρι του.

Τὶς προάλλες, ὁ Ἀβραάμ, ἀφοῦ ἐπὶ μιὰ μέρα ὁλόκληρη σχεδὸν προσπαθοῦσε νὰ πιάσῃ κανένα ψάρι, ὕψωσε τέλος τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ μὲ μεγάλη ταπεινότητα ψιθύρισε :

— Θεέ μου, σὺ βλέπεις τὴν ἀτυχία μου. Ἔ, λοιπόν, ὑπόσχομαι νὰ σοῦ ἀνάψω μιὰ λαμπάδα τόσο μεγάλη (κι' ἔδειχνε τὸ χέρι του) ἐὰν πιάσω ἕνα ψάρι τοσο... (κι' ἔδειχνε τὸ μπράτσο του).

Ξανάρριξε ὕστερα τὸ ἀγκιστρι του στὴν θάλασσα καὶ περίμενε.

Περίμενε ἐπὶ πολύ. Καὶ θὰ περίμενε ἀκόμη, ἐὰν δὲν ἀπεφάσιζεν ἐγκαίρως νὰ προβῇ σὲ δεύτερη ἱκεσία πρὸς τὸν Ὕψιστο :

— Μεγάλε καὶ Πανάγαθε Θεέ, ξαναψιθύρισε. Ὁρκίζομαι νὰ κάψω μιὰ λαμπάδα τόσο μεγάλη (κι' ἔδειχνε τὸ μπράτσό του) ἐὰν κατορθώσω νὰ πιάσω ἕνα τοσοδὰ ψαράκι (κι' ἔδειχνε τὸ δάχτυλό του).

Δὲν εἶχε ἀποσώσει καλὰ-καλὰ τὰ λόγια του, ὅταν ἔνιωσε κάτι νὰ τσιμπᾷ, στὴν ἄκρη τοῦ ἀγκιστριοῦ του. Ἐσήκωσε τὴν πετονιά του ψηλὰ καὶ τότε εἶδε πῶς εἶχε πιάσει ἕνα μεγάλο καὶ θαυμάσιο ψάρι.

Ὁ πονηρὸς Ἀβραάμ, βλέποντας πῶς ἡ ἱκεσία του στὸ Θεὸ εἶχε εἰσακουσθῇ, ἔκλεισε κοροϊδευτικὰ τὸ μάτι πρὸς τὸν Οὐρανὸ καὶ εἶπε γελῶντας σαρκαστικά :

— Ἔ, γέρο μου, εἶνε γραφτό σου νὰ τὴν παθαίνῃς πάντα ἀπὸ τοὺς ἑβραίους... Σὲ «τουμπάρισα» μιὰ χαρά, ἔ ;...

Ἔξαφνα ὅμως, ἐνῶ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, τὸ ψάρι τινάχθηκε ἀπότομα, ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸ ἀγκίστρι καὶ ἔπεσε πάλι στὸ νερό.

— Τί διάβολο ! εἶπε τότε ὁ Ἀβραάμ, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ γεμάτη θυμὸ πρὸς τὸν Οὐρανό. Δὲν πέρνεις λοιπόν, Θεούλη μου, ἀπό... ἀστεῖα τοῦ λόγου σου ; !... Σ' ἀστειεύτηκα ἀδερφέ... Καὶ ξανάρριξε τὴν πετονιὰ στὴ θάλασσα. Μὰ αὐτὴ τὴ φορά, ὁ πονηρὸς ἑβραῖος, δὲν ἔπιασε οὔτε κοβιό !

***

Σὲ μιὰ μικρὴ πόλη τῆς Μεσημβρινῆς Γαλλίας ὑπάρχουν δυὸ δικηγόροι : ὁ κ. Κάν, καὶ ὁ κ. Ντουράν. Ὁ πρῶτος εἶνε ἑβραῖος καὶ ὁ δεύτερος καθολικός.

Μιὰ μέρα ἕνας χωριάτης παρουσιάζεται στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Κάν.

— Καλημέρα μαίτρ !

— Καλημέρα, φίλε μου ! Πῶς ἀπὸ δῶ ;

— Νὰ τί τρέχει : Ἔχω μιὰ μικρὴ δίκη, γιὰ κάποιο φράχτη ποὺ χωρίζει τὸ χτῆμα μου ἀπὸ τὸ χτῆμα τοῦ γειτονά μου τοῦ Λεϋμαρῆ.

Καὶ διηγεῖται λεπτομερῶς ὅλη τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ Κὰν ἀκούει προσεχτικά.

— Πολὺ καλά, λεει στὸ τέλος. Ἀναλαμβάνω τὴν ὑπόθεσή σου. Θὰ τὴν κερδίσουμε.

— Καί... καί... πόσα ζητεῖτε, μαίτρ ;

— Πεντακόσια φράγκα.

— Πεντακόσια φράγκα γιά τέτοια μικροδουλειά ; Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ προτιμοῦσα νὰ δώσω ὅλο τὸν φράχτη στὸν Λεϋμαρῆ... Πεντακόσια φράγκα !... Στοιχηματίζω ὅτι ὁ κ. Ντουράν θὰ μοῦ ζητήσῃ τὰ μισά.

Ὁ Κὰν τοῦ ρίχνει ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα. Ὁ Ντουράν, ὁ δικηγορίσκος αὐτός !... Ὁ Κὰν κάνει βόλτες, πάνω - κάτω, στὸ γραφεῖο του, προσπαθῶντας νὰ εὕρῃ ἕνα ἐπιχείρημα μὲ τὸ ὁποῖον νὰ πείσῃ τὸν δύστροπο πελάτη του. Τὸ βλέμμα του σταματάει ἔξαφνα σ' ἕνα μικρὸ ἀγαλματάκι ποὺ παριστάνει τὸν Ροβεσπιέρο τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνεβαίνει στὴ λαιμητόμο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ διστάζει... Ὁ Ροβεσπιέρος εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ συμπαθέστερά του ἱστορικὰ πρόσωπα. Ἔξαφνα ὅμως παίρνει τὴν ἀπόφασή του καὶ δείχνοντας στὸν ἐκθαμβο χωριάτη τὸ ἄγαλμα τοῦ λέει μὲ σοβαρὴ φωνή :

— Νά !... Κι' αὐτὸς ἐπίσης, διώρισε δικηγόρο του τὸν κ. Ντουράν... Μὰ ἔχασε τὴν ὑπόθεσι καὶ τὸν ἔκοψαν. Σᾶν θὲς λοιπὸν τράβα στὸν Ντουράν !... (Ἀπὸ τὸ γαλλικό «*Pip*»)

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— *Ἐλεύθερος ἄνθρωπος* εἶνε ἐκεῖνος ποὺ κυβερνᾶ τὴ σκέψη του.

(Ντέ Γκασπαρέν)

— Εἶνε ἄσχημο νὰ ζητᾷ νὰ διαβάσῃ κανεὶς στὴν καρδιὰ τῶν ἄλλων ὅ,τι προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ στὴν δική του.

Ρουσσὼ